

En 33 línies

Enmig d'aquest mar de fons lingüístic que ens han deixat les eleccions autonòmiques i municipals a les Balears i Pitiüses del passat 25 de maig, després que l'avui president Jaume Matas hagués desenterrat sense cap escrúpol la carta del bilingüisme una mica perfumada d'anticatalanisme durant la campanya, arriben els al·lots i les al·lotes del Pacte Progressista d'Eivissa i distribueixen un comunicat de premsa de 33 línies titulat "La ineptitud del Govern i Consell del PP amb el transport aeri", que és una autèntica joia ortogràfica. Tot i que demanaré disculpes per avançat, no em puc estar d'inventariar-los les errades que conté el paperet emès el 21 d'octubre sota un logotip que aixopluga les sigles PSOE, ERC, ENE i EU: "logro", "triumfalisme", "xapusa", "renuncia", "residentes", "de Air Nostrum", "d'el·liminar", "per menors de 12 anys o per la emisió", "que estar governant", "diguerem", "lliurament" (en lloc de "lliurement"), "la obligació", "en cas de que", "rentables", "idó si vosté", "hagués tengut que posar hi", "abans de que", "per tal de que", "xapucer" i "desapareixin". Mal exemple per combatre l'asenada lingüística del PP, justament ara que ha manifestat que aquesta serà en els fonaments mateixos de la futura televisió autonòmica balear, i poc amor per una de les dues llengües oficials de l'arxipèlag. Se m'acut que un simple canvi de títol ho hagués solucionat tot: "La ineptitud del Pacte amb la llengua catalana". En aquests casos, sempre em queda el dubte si la vergonya d'algunes persones els hagués permès emetre un comunitat en espanyol sense correcció amb el risc d'incloure tantes errades?

Joan Mari
joan_mari@hotmail.com

La crònica

De Julio, el ben pagat, a la "porra" del CIS

Dilluns, 3 de novembre

Julio de Espana, el més ben pagat. El president de les Corts Valencianes, Julio de Espana, té el sou més alt de tots els presidents de parlaments autonòmics de l'estat espanyol. El plus d'habitatge que han aprovat les Corts, de 2.612 euros mensuals, ha incrementat la nòmina del president fins als 121.400 euros anuals, gairebé tres vegades més de la quantitat que cobra el president de la Junta General del Principat d'Astúries (48.490 euros) i bastant més del sou que rep Joan Rigol, president del Parlament de Catalunya (90.151 euros). És clar, Julio de Espana, que té la residència fixada a Alacant, ha de passar ara gran part de la setmana a València i necessita un complement de residència per pagar-se el piset. De moment, com que encara no n'ha trobat cap, rep 600 euros cada mes en concepte de desplaçament. La qüestió és cobrar.

Dimecres, 5 de novembre

Balears perd llocs de feina. L'octubre passat l'atur va créixer a Balears set vegades més que a la Península. Es van perdre a les Illes 42.000 llocs de feina. El motiu és l'habitual finalització, com passa cada any, dels contractes estacionals, la immensa majoria dels quals són del sector turístic. Però enguany la magnitud de l'increment de l'atur és superior a la d'altres temporades. Tot i que l'economia ha crescut un 1% l'últim trimestre, comença a estendre's un cert pessimisme econòmic.

Dijous, 6 de novembre

Bono, de nou als escenaris. El president manxec, un dels "tres tenors" del PSOE, ha tornat a reaparèixer als escenaris catalans. En aquest cas ha estat per fer una actuació benèfica a favor de la candidatura d'Artur Mas. El polític manxec va voler expressar en la seva "cantada" que Jordi Pujol "ja no hi toca-va" per demanar que les vídues catala-

nes puguin cobrar una pensió complementària. Una vegada més, els tenors del PSOE ofereixen la seva inestimable col·laboració als seus adversaris polítics catalans. O potser els seus adversaris polítics a Catalunya són uns altres? Als companys del senyor Bono, la cantada del tenor els ha sonat ben bé a gall. **Un decàleg no vinculant.** Els responsables del PP a la Diputació d'Alacant van negar per dues vegades el decàleg sobre el valencià aprovat per la Generalitat Valenciana. Quan li van preguntar per la possible contradicció entre aquest decàleg i la negativa de la Diputació a commemorar l'aniversari de la llei d'ús, el portaveu del PP a la institució provincial va respondre que "no és una llei ni un reglament; és un suggeriment que respectem i que afecta l'àmbit de l'administració autonòmica, no de la local". La portaveu adjunta encara va reblar el clau: "El mal anomenat decàleg del valencià, en expressió del portaveu del Govern, Alejandro Font de Mora, és un conjunt de recomanacions, no són imposicions ni afecten la Diputació, només la Generalitat." Queda clar, per tant, que respectar no és acatar. Encara que la indicació provinga del mateix partit. **Nous acadèmics.** PP i PSPV han tancat, amb l'aquiescència d'EU, l'acord sobre tres nous membres per a l'Acadèmia Valenciana de la Llengua. Es tracta d'Àngel Calpe, Manuel Pérez Saldanya i Emili Casanova.

El primer és un metge membre de la secció de llengua de la secessionista Real Acadèmia de Cultura Valenciana (RACV), tot i que no forma part dels sectors més radicals, i entra elegit pel PP després que aquest partit haguera intentat sense èxit convèncer Joan Costa, també membre de la RACV, però molt més radical. Pérez Saldanya, proposat pel PSPV, és catedràtic de la Universitat de València i director de l'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana, una entitat que ha arribat a criticar la pròpia

VORA VORA

A l'esquerra, Julio de España, president de les Corts Valencianes, és el president que més cobra de tots els parlaments autonòmics. A dalt, el "tenor" José Bono, president manxec, ha decidit tornar a "cantar". En plena campanya electoral catalana només se li acut dir que Pujol "ja no hi toca" perquè demana pensions complementàries per a les vídues catalanes.

Acadèmia. Quant a Emili Casanova, professor de la Universitat de València i especialista en dialectologia, en història de la llengua i en llenguatge periodístic, ha estat escollit com a representant de consens. D'aquesta manera, els tres partits han mantingut el sistema de quotes polítiques.

Divendres, 7 de novembre

EnCISats. Un dia després de l'estrena mundial de la tercera part del film *Matrix* –la nova icona de la ciència-ficció–, es publica l'enquesta del CIS sobre les eleccions del proper 16 de novembre a Catalunya. CiU treu un diputat més, 48, que el PSC, que n'obtindrà 47. ERC en traurà (segons l'enquesta) 18; el PP, 14; i ICV-EUiA, 8. Aquestes són les dades publicades. Però comencen a circular rumors que la cuina del CIS ha hagut de treballar de valent durant aquesta setmana. Hi ha qui assegura que

el CIS va obtenir la setmana passada uns altres resultats que donaven majoria al PSC, amb 54 diputats; 47 per a CiU; 17 per a ERC; 11 per al PP; i 7 per a ICV-EUiA. De nou, doncs, les enquestes ens deixen al mateix lloc on érem.

Primera derrota del PP balear. No ha perdut una votació, però sí una batalla. El PP volia permetre la construcció d'un camp de polo a Campos (Mallorca). El PSOE, a través de Francesc Quetglas, l'exconseller d'Obres Públiques, va revelar per sorpresa que el Govern del Pacte de Progrés havia indemnitzat la promotora del camp. El PP, que no ho sabia, es va quedar en un carreró sense sortida: si volia el camp, havia d'autoritzar la construcció a l'empresa indemnitzada.

El resultat ha estat que el Govern de Jaume Matas ha fet marxa enrere i el PSOE s'apunta la primera victòria de la legislatura.

Mar de fons

Qualsevol observador de la política valenciana, vista des del cap i casal, pot constatar la calma absoluta dominant. Si es perfila l'observació, pot ser que li resulte cridaner el pols que es viu al voltant de Bancaixa. Però fins i tot aquest capítol és exclusiu de minories ben informades, ja siga per les seues expectatives personals amb base a qui s'erigisca amb la poltrona, ja siga per la seua condició de polítics en exercici, la qual cosa també els converteix en part interessada. Sí, per contra, i fixant-se en el panorama, pot suscitar algun tipus de morbositat la creixent projecció personal del conseller de Cultura, Esteban González, el senyor d'immarcescible somriure i inescrutables propòsits. I també, és clar, l'estira-i-arrotonsa dels pressupostos de la Generalitat, llastats per les alegries dels anys anteriors i, consegüentment, forçats a ser de transició.

Però aquesta anèmia política no ens ha de confondre. En el PP valencià s'agita una imprevista maror sacsejada pels contraposats zaplanistes i campistes, partidaris de l'actual ministre i portaveu del Govern central per un costat i lleials al president en exercici per l'altre. Es vigilen, es menyspreen i amplien dia a dia el cisma entre ambdues faccions. Si la disputa no emergeix és perquè tots temen haver de carregar amb el cost de l'escàndol, singularment punible per la imminència de les eleccions.

Però cap de les dues parts no dissimula tampoc que la solució –la pau– només es pot aconseguir amb la derrota de l'adversari. L'oposició fa bé d'inhibir-se mentre contempla com els populars es deixen la pell a la baralla, el seu primer conflicte caïnà.

J. J. Pérez Benlloch

EL POLS